

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci navrhovatele: **V. V.**, zastoupen JUDr. Tomášem Těmínem, Ph.D., advokátem, se sídlem Karlovo náměstí 28, Praha 2, proti odpůrci: **obec Nová Ves**, se sídlem Nová Ves 154, Nová Ves, zastoupené Mgr. Davidem Zahumenským, advokátem sídlem třída Kpt. Jaroše 1922/3, Brno, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy č. 1/2021 (územního plánu obce Nová Ves), v řízení o kasační stížnosti navrhovatele proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 21. 03. 2022, č. j. 51 A 95/2021 - 79,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Navrhovatel **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Navrhovatel **je povinen** zaplatit odpůrci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti **4 114 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce, advokáta Mgr. Davida Záhumenského.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a rozsudek krajského soudu

[1] Předmětem sporu v projednávané věci je zákonnost opatření obecné povahy č. 1/2021 - územního plánu obce Nová Ves, schváleného usnesením zastupitelstva odpůrce ze dne 26. 7. 2021, č. 3/7/2021 (dále jen „napadené opatření“).

[2] Navrhovatel podal u Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“) návrh na zrušení napadeného opatření v celém rozsahu, případně pouze v jeho části specifikované

v návrhu. Krajský soud však posuzoval návrh pouze v rozsahu pozemků ve vlastnictví navrhovatele, ve kterém jej zamítl; ve zbytku návrh odmítl.

[3] Nejdříve se krajský soud věnoval námitkám navrhovatele, které byly procesního charakteru. Dospěl k závěru, že procesní vady, které se mohly v průběhu přijímání napadeného opatření objevit (zejména v otázce uveřejnění informací na elektronické úřední desce), nemohly nijak negativně zasáhnout do navrhovatelovy právní sféry. Ten totiž řádně a včas využil svých procesních práv; účastnil se veřejného projednání návrhu napadeného opatření a podal proti němu námitky.

[4] Dále se krajský soud zabýval přezkumem ustanovení, která zahrnuje navrhovatelovy pozemky mezi „nezastavěné plochy“. Z odůvodnění napadeného opatření soud zjistil, že odpůrce zaujal opatrnější přístup k dalšímu rozvoji bydlení v upravovaném území. Ačkoliv je odůvodnění této změny v přístupu obecné, není povinností odpůrce se v těchto částech věnovat jednotlivým konkrétním pozemkům a podrobnému vysvětlování jejich zařazení. Konkrétní důvody vůči dotčeným pozemkům pak odpůrce uvedl ve vypořádání navrhovatelových námitek, které soud shledal přezkoumatelné a dostatečné. Navrhovatel tvrdil, že odpůrce měl vysvětlit, proč u konkrétních pozemků dochází k jejich změně z nezastavitelných na zastavitelné. Tato argumentace se však nijak přímo netýká jeho pozemků (potažmo právní sféry navrhovatele), protože u nich došlo (zjednodušeně řečeno) k opačné změně.

[5] Soud neshledal úpravu obsaženou v napadeném opatření ani jako diskriminační vůči navrhovatelovým pozemkům. Odpůrce sice plochu Z03 vymezil jako zastavitelnou, ačkoliv se nachází také v záplavovém území Q100 jako dotčené pozemky. Nicméně pozemky v ploše Z03 jsou chráněny protipovodňovými opatřeními. Zamezení stavby rodinných domů na pozemcích v záplavovém území předchází případnému ohrožení života, zdraví a majetku při povodních, což je dle krajského soudu naprosto racionální a legitimní cíl.

[6] Závěrem shrnul, že vlastník nemovitosti nemá veřejné subjektivní právo na zahrnutí svého pozemku do určitého konkrétního způsobu regulace. Vývoj postoje k povodním a s nimi spojeným rizikům pro obyvatele obcí a jejich majetek je zcela legitimním důvodem pro změnu regulace, tím spíše, že regulovanou oblast postihly rozsáhlé povodně v roce 2002 a znovu v roce 2013.

II. Důvody kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Navrhovatel (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Podle stěžovatele krajský soud neaplikoval algoritmus přezkumu opatření obecné povahy zavedený judikaturou Nejvyššího správního soudu. Z tohoto důvodu považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný. Nesouhlasí také s tím, že obec je v zásadě oprávněna si rozhodnout, jaké plochy budou či nebudou zastavitelné. Odpůrce musí zachovávat určitou kontinuitu a případné změny v náhledu na podobu územního plánu

pokračování

musí řádně odůvodnit. Tomu však v napadeném opatření nedostál. Krajský soud víceméně zcela ignoroval odkazy na judikaturu, kterou stěžovatel uváděl ve svém návrhu. Dotčené stěžovatelovy pozemky byly v roce 2011 zařazeny do zastavitelných ploch za účelem rozvoje území pro bydlení. V napadeném opatření však odpůrce zvolil opačnou strategii, kdy se zabýval omezením zastavitelných ploch a jejich minimalizaci v záplavovém území. V tomto shledává stěžovatel zjevnou libovůli odpůrce, jelikož během 6 let změnil zcela přístup k rozvoji území obce, aniž by toto rozhodnutí řádně odůvodnil. Záplavové území existovalo již v roce 2011, ovšem nepůsobilo překážku zastavitelnosti dotčených pozemků.

[9] K vypořádání námitek k napadenému opatření stěžovatel uvedl, že se zcela mýlí s jeho argumentací v nich uvedenou. Odpůrce se nevyjádřil k namítané potřebě kontinuity územního plánu; pouze uváděl obecné okolnosti vedoucí k omezení zástavby v dané lokalitě. Nadto nesouhlasil s názorem krajského soudu v tom, že jeho námitky vůči návrhu napadeného opatření byly nekonkrétní, proto postačovala obecná odpověď odpůrce.

[10] Napadené opatření neobstojí ani z hlediska přiměřenosti zásahu do vlastnického práva stěžovatele, jelikož ne celá část jeho pozemků je zahrnuta v záplavovém území Q100. Odpůrce ani krajský soud se nezabývali tím, zda bylo nutné vyloučit výstavbu v celém území a ne pouze v části zahrnuté v záplavovém území. Krajský soud pak neposuzoval napadené opatření podle stavu v době jeho vydání; přihlédl k tomu, že plocha Z03 byla vyňata ze záplavového území Q100. Také se nezabýval stanovisky Povodí Vltavy ze dne 16. 10. 2018 a ze dne 29. 5. 2020, které se věnovaly možnosti výstavby na stěžovatelových pozemcích.

[11] Dále stěžovatel nesouhlasil s vypořádáním svých procesních námitek proti postupu při vydání napadeného opatření. Nesouhlasí, že lze porušení procesních pravidel vztahovat pouze k porušení jeho procesních práv. Napadené opatření tak musí být vydáno v naprostém souladu se zákonem. K tomuto účelu si krajský soud nevyžádal správní spis a neověřoval, zda bylo řádně doručováno všem dotčeným osobám prostřednictvím úředních desek. Závěrem kasační stížnosti zpochybnil správnost celkové výše náhrady nákladů.

[12] Odpůrce se ve vyjádření ztotožnil s krajským soudem při postupu přezkumu napadeného opatření. Řádně a přezkoumatelně vypořádal veškeré stěžovatelovy námitky. Souhlasil s posouzením věci krajským soudem. Odůvodnění změny využití plochy zahrnující stěžovatelovy pozemky bylo dle jeho názoru dostatečně odůvodněné. Ke stěžovatelově námitce, že část jeho pozemků není zahrnuta do území Q100, uvedl, že záplavové území nebylo jediným důvodem pro omezení výstavby. Taktéž se shoduje s hodnocením krajského soudu z hlediska dodržení procesních pravidel při vydávání napadeného opatření.

[13] V replice stěžovatel shrnul svou argumentaci z kasační stížnosti, na které setrval.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že má požadované náležitosti, byla podána včas a oprávněnou osobou, a je tedy projednatelná.

[15] Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Shledal, že rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný, neboť splňuje požadavky judikatury kladené na odůvodnění soudního rozhodnutí (nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, či ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, případně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75). Z rozsudku je patrné, jak soud o návrhu rozhodl, jaké důvody jej k tomu vedly a na jakých úvahách založil své závěry. Rozsudek krajského soudu není ani vnitřně rozporný.

[18] Předmětem nyní souzené věci je zákonnost opatření obecné povahy č. 1/2021 - územního plánu obce Nová Ves, schváleného usnesením zastupitelstva odpůrce ze dne 26. 7. 2021, č. 3/7/2021.

[19] Stěžovatel namítal, že krajský soud nepostupoval podle algoritmu stanoveného pro přezkum opatření obecné povahy. Meritorní soudní přezkum opatření obecné povahy vycházel z pětistupňového algoritmu, vyjádřeného již v rozsudku ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005-98, č. 740/2006 Sb. NSS. Tento postup spočívá v pěti krocích. Soud při přezkumu postupuje od prvního kroku k dalšímu s tím, že pokud u některého z kroků shledá důvod pro zrušení napadeného opatření obecné povahy, aplikací dalších kroků se již nezabývá. V současné době se však použije již přímo zákon (§ 101a a násl. s. ř. s.) a není třeba vycházet z výše uvedeného pětistupňového algoritmu. Přezkum je ovládán dispoziční zásadou a plný „pětistupňový přezkum“ se proto uplatní toliko v případě, že navrhovatel všechny jeho kroky zahrne do návrhových bodů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2016, č. j. 6 As 174/2015-72).

[20] Krajský soud tedy postupoval správně, pokud posoudil napadené opatření pouze s ohledem na stěžovatelovy žalobní body.

[21] Územní samosprávné celky uplatňují a vykonávají při rozhodování o rozvoji svého

území právo na samosprávu (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11), jež garantuje Ústava České republiky (čl. 8). Do územní samosprávy spadají záležitosti s převážně místním nebo regionálním dopadem, jejichž úprava je v zájmu obce a jejích občanů, přičemž obec je územní celek, který pečuje o všestranný rozvoj svého území a potřeby svých občanů a při plnění svých úkolů chrání též veřejný zájem [§ 2 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích

pokračování

(obecní zřízení)]. Přijatý územní plán představuje nástroj, kterým obec ovlivňuje využití pozemků nacházejících se na jejím území. Jedná se tak o vyjádření jejího práva na samosprávu a uvážení v přístupu k jejímu rozvoji. V procesu územního plánování tak dochází k vážení řady různých (často odlišných nebo dokonce protichůdných) zájmů soukromých (individuálních či skupinových) i veřejných. Výsledkem musí být rozhodnutí o upřednostnění některých zájmů před jinými při zachování právem předvídané proporcionality a ochrany základních práv před svévolnými a excesivními zásahy. Rozhodnutí o distribuci zátěže v rámci určitého území při zachování výše zmíněných zásad je politickou diskrecí konkrétního zastupitelského orgánu územní samosprávy a vyjadřuje výkon práva na samosprávu daného územního celku.

[22] Rozhodnutí obce ohledně využití jednotlivých pozemků a ploch však nemůže být zcela svévolné. Musí mimo jiné respektovat také požadavek na kontinuitu rozvoje obce. Územní plánování nemůže být činností zcela nahodilou, nepředvídatelnou a svévolnou. Je proto žádoucí, aby se pořizovatel územního plánu snažil respektovat územní plány předchozí. V zájmu právní jistoty a legitimního očekávání je tedy třeba respektovat kontinuitu územního plánování. Požadavek na kontinuitu však není absolutní, zejména nesmí znemožnit revizi existujícího stavu. Nelze totiž přehlížet též protichůdný princip dynamiky územního plánování, jenž požaduje reagovat na aktuální podněty a potřeby. Opačný přístup by znamenal vyprázdňení práva obce regulovat rozvoj zástavby na svém území (např. rozsudek ze dne 2. 11. 2022, č. j. 10 As 175/2022 - 87, rozsudek ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 AOs 2/2012 - 53, nebo ze dne 28. 1. 2015, č. j. 6 As 155/2014 - 73.)

[23] Jak soud již shora zdůraznil, přijetím územního plánu či jeho změny dochází prakticky vždy k určitému dotčení na vlastnickém právu soukromých osob, neboť vymezení konkrétní plochy pro určitý účel s sebou nese nemožnost změnit stávající využití nemovitosti pro jiný než územním plánem předvídaný účel. Úkolem soudu v rámci přezkumu zásahu do práv stěžovatele je proto, za splnění dalších podmínek, zjistit, zda si pořizovatel územního plánu nepočínal zjevně svévolně či diskriminačně, zda úkoly a cíle, které prostřednictvím územního plánu naplňuje, jsou legitimní a zákonné, a zda se v případě omezení vlastnických práv jedná o omezení v nezbytně nutné míře, vedoucí rozumně k zamýšlenému cíli a je činěno nejšetrnějším možným způsobem.

[24] Úlohou soudu v řízení o zrušení územního plánu je poskytovat ochranu před excesy v územním plánování a nedodržením zákonných mantinelů. Úkolem soudu není určovat, jak má být určité území využito, a aktivně tak dotvářet územní plánování. Při hodnocení zákonnosti změny územního plánu se musí soud řídit zásadou zdrženlivosti [takto např. již rozsudky ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007 - 73, č. j. 1462/2008 Sb. NSS, ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 AOs 2/2012 - 53]. Nepřiměřené zásahy soudní moci do konkrétních odůvodněných a zákonných věcných rozhodnutí územní samosprávy by byly porušením ústavních zásad o dělbě moci (srov. bod 114 rozsudku ze dne 2. 2. 2011, č. j. 6 Ao 6/2010-103). Nejvyšší správní soud poukázal ve své judikatuře i na to, že při hodnocení zákonnosti územně plánovací dokumentace se řídí zásadou zdrženlivosti (srov. rozsudek ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007-73, č. j. 1462/2008 Sb. NSS). Ke zrušení (namítané části) opatření obecné povahy by měl proto

soud přistoupit, pokud došlo k porušení zákona v nezanedbatelné míře, resp. v intenzitě zpochybňující zákonnost posuzovaného řízení a opatření alespoň v relevantní části.

[25] Stěžejní stěžovatelova argumentace mířila proti vynětí pozemků v jeho vlastnictví ze zastavitelných ploch. V tom spatřuje porušení kontinuity v rozhodování o využití zastavitelných ploch, které nebylo řádně odůvodněno. Nesouhlasí se závěrem krajského soudu v tom, že jeho námitky odpůrce dostatečně a přezkoumatelně vypořádal.

[26] Nejvyšší správní soud připomíná, že územní plán je třeba přezkoumávat komplexně (a to i ve vztahu k vypořádání jednotlivých námitek). Rozhodnutí o námitkách, které musí obsahovat vlastní odůvodnění, je součástí odůvodnění opatření obecné povahy (§ 172 odst. 5 věta pátá správního řádu), a proto je třeba vnímat je ve vzájemné souvislosti (viz rozsudek ze dne 9. 7. 2020, č. j. 10 As 100/2018 - 48).

[27] Jak správně zdůraznil krajský soud, z odůvodnění napadeného opatření zcela jasně plyne, že odpůrce tímto opatřením přehodnotil svůj přístup k rozvoji bydlení v obci. Je zřejmá snaha odpůrce revidovat a omezit zastavitelné plochy s ohledem na reálné možnosti rozvoje obce z hlediska sociální soudržnosti, kapacity veřejné infrastruktury a ochrany krajinného rázu a charakteru obce. Jako příklad lze uvést str. 116 odůvodnění napadeného opatření; zde odpůrce rozebírá důvody pro revizi a případné omezení zastavitelných ploch s ohledem na skokový nárůst obyvatel v posledních letech a s tím spojené problémy s infrastrukturou a veřejnou vybaveností obce. Napadeným opatřením tak má primárně dojít k omezení těchto negativních dopadů, a to právě omezením zastavitelných ploch a přednostním využitím proluk v nyní zastavěném území. Z odůvodnění je také zřejmá snaha omezit zastavitelné pozemky nacházejících se v aktivních záplavových územích, jelikož obec se nachází v bezprostřední blízkosti řeky Vltavy.

[28] Výše uvedené obecné cíle napadeného opatření (nového územního plánu) je třeba vnímat ve spojitosti s vypořádáním stěžovatelových námitek odpůrcem. Stěžovatel mu vyčítá přílišnou obecnost vypořádání námitek. Nicméně odpůrce pouze stručně aplikoval obecná východiska stanovená napadeným opatřením na konkrétní pozemky stěžovatele. Ačkoliv stručně, však jasně a přezkoumatelně vysvětlil úvahy, které vedly k vymezení dotčených pozemků jako nezastavitelných. Je zřejmé, že skutečnost, že se stěžovatelovy pozemky nachází zčásti v záplavovém území, nebyla jediným důvodem pro jejich vyjmutí ze zastavitelných ploch.

[29] Nejvyšší správní soud shledal v souladu s názorem krajského soudu důvody uvedené v napadeném opatření jako dostatečné. Ačkoliv jsou některé úvahy v odůvodnění napadeného opatření obecného charakteru, ve svém celku představují rozumnou argumentaci, která dostatečně odůvodňuje změnu ve využití dotčených pozemků. Odpůrce zcela zjevně nepostupoval při vydávání napadeného opatření svévolně. Ze závažných věcných důvodů dospěl k potřebě změny využití území oproti předchozí regulaci. Odpůrce v napadeném opatření správně identifikoval problémy, které představuje nadměrný růst obce, hrozba povodní v dotčeném území (a to jak ve spojitosti s povodněmi v roce 2002 a 2013, tak také s ohledem na klimatickou změnu) a nedostatečná infrastruktura. Tyto hlavní důvody shledává kasační soud jako dostatečné ke změně využití

pokračování

dotčených pozemků. Požadavek na kontinuitu územního plánování nesmí znemožnit revizi existujícího stavu a praktickou „konzervaci“ situace území navždy.

[30] Námitkou, že odpůrce mohl v napadeném opatření zvolit vhodnější způsob regulace, který by omezil výstavbu pouze na částech pozemků stěžovatele, kde se reálně záplavové území nachází, se kasační soud nezabýval. Stěžovatel tuto námitku neuplatnil v řízení před krajským soudem, ani v průběhu procesu přijímání napadeného opatření. Taková námitka je pak podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelná. Pouze nad rámec věci soud podotýká, že existence záplavového území nebyla jediným důvodem pro změnu využití stěžovatelových pozemků (viz výše).

[31] Stěžovatel dále namítal, že postup odpůrce vůči jeho pozemkům byl ve srovnání s plochou Z03 diskriminační, jelikož i ta se nachází v záplavovém území Q100. Krajský soud však správně přihlédl k odůvodnění napadeného opatření. Z připomínek Povodí Vltavy plyne, že na plochu Z03 se vztahují připravovaná protipovodňová opatření. Po jejich vybudování bude daná plocha méně ohrožena. Stěžovatelovy pozemky a plocha Z03 tedy nejsou zcela zjevně ve stejném postavení, poněvadž u plochy Z03 je připravována ochrana proti povodním. Koneckonců ani Povodí Vltavy nemělo připomínku vůči existenci zastavitelné plochy v tomto území (na rozdíl například od plochy Z11, která byla v návaznosti na připomínku Povodí Vltavy vypuštěna ze zastavitelných ploch). Stěžovatel vytýkal krajskému soudu, že tuto otázku posoudil v rozporu s požadavkem na posouzení napadeného opatření podle stavu v době jeho vydání. S tímto názorem Nejvyšší správní soud nesouhlasí; z napadeného rozsudku je zřejmé, že soud přihlédl právě k plánované existenci protipovodňových opatření zřejmé z odůvodnění napadeného opatření. Nadto kasační soud dodává, že plocha Z03 se liší z hlediska dalších požadavků na zastavitelná území stanovených napadeným opatřením. Zejména se jedná o proluku v zastavěném území v návaznosti na stávající infrastrukturu obce; dokonce byla zahrnuta do I. etapy rozvoje obce. Krajský soud tedy správně posoudil, že úprava obsažená v napadeném opatření nemá diskriminační povahu vůči navrhovateli.

[32] V poslední kasační námitce stěžovatel velmi obecně brojil proti vypořádání jeho žalobních bodů týkajících se procesních otázek vydání napadeného opatření. Nejvyšší správní soud se i v tomto bodu ztotožnil se závěry krajského soudu. Je totiž nezbytné, aby navrhovatel tvrdil dotčení na svých hmotných právech. Teprve od dotčení na právech hmotných pak případně může odvozovat též dotčení na právech procesních. Jinak řečeno, nestačí v návrhu tvrdit, že při přijímání opatření obecné povahy nebyl dodržen zákonem předvídaný postup, ale navrhovatel musí též popsat, jak se toto pochybení mohlo promítnout do jeho hmotných práv (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 120, č. 1910/2010 Sb. NSS nebo usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 6. 2008, č. j. 5 Ao 3/2008 - 27, č. 1679/2008 Sb. NSS).

[33] Pokud jde o náklady řízení, Nejvyšší správní soud neshledal jejich přiznání neúčelné. Odpůrce v duplice obsáhle reagoval na stěžovatelovu argumentaci uvedenou v replice.

IV. Závěr a náklady řízení

[34] Nejvyšší správní soud vzhledem k výše uvedenému uzavřel, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[35] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Při rozhodování o nákladech řízení vycházel Nejvyšší správní soud z usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 - 47, podle něhož žalované správní orgány mají, v případě že se nechají právně zastupovat, právo pouze „na náhradu účelně vynaložených nákladů přesahujících jejich běžnou úřední činnost. Příkladem může být řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy (např. územního plánu) vydaného malou obcí, která nedisponuje odborným personálem ani potřebnými finančními zdroji nezbytnými pro vedení složitého soudního řízení.“

[36] Odpůrce je relativně malou obcí bez příslušného odborného personálu, soud mu proto přiznal právo na náhradu účelně vynaložených nákladů. Zástupce odpůrce učinil v řízení o kasační stížnosti jeden úkon právní služby, spočívající ve vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Za tento úkon mu náleží mimosmluvní odměna dle § 7 bodu 5 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu ve výši 3 100 Kč a paušální náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč. Jelikož je zástupce odpůrce plátcem daně z přidané hodnoty, je třeba zvýšit přiznanou odměnu o částku 714 Kč, která odpovídá 21% sazbě této daně. Částku ve výši 4 114 Kč je navrhovatel povinen zaplatit odpůrci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce, advokáta Mgr. Davida Záhumenského.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. ledna 2023

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu